DOMSTOLENS DOM
AF 9. MARTS 1976 [1]

Giovanni Balsamo
mod Institut national d'assurance maladie-invalidité
(anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal du Travail, Bruxelles)

Sag 108/75

Sammendrag

1. *Social sikring af vandrende arbejdstagere — invalideforsikring — ydelse alene i medfør af en national lovgivning — ændring i tilfælde af opfyldelse af betingelserne for udbetaling efter lovgivningen i en anden medlemsstat*
   (Rådets forordning nr. 3, artikel 28, stk. 1, litra f og g; Rådets forordning nr. 1408/71, artikel 49)

2. *Social sikring af vandrende arbejdstagere — invalideforsikring — ydelser — ansøgning — indgivelse — fremgangsmåde*
   (Rådets forordning nr. 4, artikel 30; Rådets forordning nr. 574/72, artikel 36, stk. 1)

1. Under forbehold af, at litra g er forenelig med traktatens artikel 51, tager litra f og g i artikel 28, stk. 1 i forordning nr. 3 samt artikel 49 i forordning nr. 1408/71 udelukkende sigte på en eventuel ændring af en ydelse, som er tildelt i en medlemsstat alene på grundlag af den nationale lovgivning, i tilfælde, hvor betingelserne for udbetaling af ydelserne efter lovgivningen i en anden medlemsstat, hvor den pågældende har tilbagelagt perioder, senere opfyldes. Nævnte bestemmelser angår altså ikke beregningen af alle betingelserne for udbetaling af disse senere ydelser.

2. Når en vandrende arbejdstager har indgivet en ansøgning om invaliditetsydelser til bopælsstedets institution efter fremgangsmåden ifølge den her gældende lovgivning, se artikel 30, stk. 1 i forordning nr. 4, eller efter reglerne i den lovgivning, som nævnte institution anvender, se artikel 36, stk. 1 i forordning nr. 574/72, behøver han ikke indgive en ny ansøgning i en anden medlemsstat, selv om han på det tidspunkt, hvor han indgav sin ansøgning, endnu ikke opfyldte alle grundbetingelserne for ydelsens udbetaling efter den anden stats lovgivning.

I sag 108/75

angående en anmodning, som er indgivet til Domstolen af Tribunal du Travail i Bruxelles, for i den sag, som verserer for nævnte ret mellem

1 — Processprog: Fransk.

GIOVANNI BALSAMO, 121, Corso Don Minzoni, Asti (Italien)

og

INSTITUT NATIONAL D'ASSURANCE MALADIE-INVALIDITÉ, 211, Avenue de Tervuren, Woluwe Saint-Pierre,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 28, stk. 1, litra f og g i Rådets forordning nr. 3 af 25. september 1958 (JO 30 af 16. 12. 1958, s. 574 — foreligger ikke på dansk), artikel 30, stk. 1 i Rådets forordning nr. 4 af 3. december 1958 (JO 30 af 16. 12. 1958, s. 611 — foreligger ikke på dansk), artikel 49 i Rådets forordning nr. 1408/71 af 14. juni 1971 (EFT specialudgave 1971, s. 366, org. ref. JO L 149 af 5. 7. 1971, s. 20) og artikel 36, stk. 1 i Rådets forordning nr. 574/72 af 21. marts 1972 (EFT-specialudgave 1972, s. 150, org. ref. JO L 74 af 27. 3. 1972, s. 15),

afsiger

DOMSTOLEN

sammensat af: præsidenten R. Lecourt, afdelingsformændene H. Kutscher og A. O'Keeffe, dommerne A. M. Donner, J. Mertens de Wilmars, M. Sørensen og A. J. Mackenzie Stuart,

generaladvokat: G. Reischl
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Sagsfremstilling

Forelæggelseskendelsen og de skriftlige indlæg, der er indgivet i medfør af artikel 20 i statutten for EØF-Domstolen, kan sammenfattes således:

I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlingernes forløb

Giovanni Balsamo, der er italiensk statsborger, havde beskæftigelse som minearbejder i Belgien fra 1946 til 1958 og arbejdede dernæst som lønmodtager i Italien indtil 31. oktober 1968.

Den 26. oktober 1968, dvs. fem dage før nævnte dato, indgav han en ansøgning om invalidepension til INPS (Istituto Nazionale della Previdenza Sociale) på sit bopælssted, og denne institution videresendte, efter at have tildelt ham hans forholdsmæssige andel af den italienske

pension, den 10. juni 1970 hans sag til den kompetente institution i Belgien, for at han her kunne få udbetalt den forholdsmæssige andel af den belgiske pension for minearbejdere og lignende arbejdstagere.

Ved beslutning af 8. oktober 1974 gav den belgiske institution afslag på denne ansøgning under henvisning til, at Balsamo ikke, da han indgav sin ansøgning til INPS den 26. oktober 1968, var holdt op med at arbejde, hvilket efter artikel 56, stk. 1 i den belgiske lov af 9. august 1963 er en betingelse for at oppebære ydelser.

Denne bestemmelse lyder således:

»En arbejdstager anses efter denne lov for uarbejdsdygtig, såfremt han er ophørt med at arbejde, og hans sygdom og funktionsforstyrrelser må anses for at nedsætte hans indtjeningsevne til en tredjedel eller mindre end en tredjedel af, hvad en person i samme situation og med de samme opgaver kan tjene ved arbejde inden for det fagområde, hvorunder den pågældendes erhvervsudøvelse på det tidspunkt, hvor han blev uarbejdsdygtig, hører, eller inden for forskellige andre fagområder, som han har eller kunne have bestridt i kraft af sin uddannelse.«

For at få omstødt denne afgørelse anlagde Balsamo sag ved Tribunal du Travail i Bruxelles. Han gjorde navnlig gældende, at han var holdt helt op med at arbejde den 21. oktober 1968, og at han først ansøgte om udbetaling af den forholdsmæssige andel af den belgiske pension fra 1. november 1968, dvs. fra det øjeblik hvor de i loven foreskrevne betingelser var opfyldt. Efter Balsamo's opfattelse kunne sagsøgte i hovedsagen, efter at hans ansøgning var blevet videresendt den 10. juni 1970, udmærket have fastslået hans ret til den belgiske pension fra 1. november 1968, og navnlig da Conseil Médical de l'Invalidité (et udvalg til bedømmelse af uarbejdsdygtighed), som hører under Institut national d'assurance maladie-invalidité, havde anerkendt, at han var uarbejdsdygtig fra 31. oktober 1968 til 31. marts 1976, fra hvilken dato han var berettiget til folkepension.

Tribunal du Travail mente, at sagen indebar et spørgsmål om fortolkning af fællesskabsretten og anmodede ved kendelse af 6. oktober 1975, der blev registreret på Domstolens justitskontor den 13. oktober 1975, Domstolen om at træffe afgørelse om følgende: »Hvordan skal artikel 28, stk. 1, litra f og g i forordning nr. 3 og artikel 49 i forordning nr. 1408/71 fra Rådet for Det europæiske økonomiske Fællesskab fortolkes for så vidt angår spørgsmålet, om disse artikler medfører, at der hver gang skal indgives pensionsbegæring som nærmere omhandlet i artikel 30, stk. 1 i forordning nr. 4 og artikel 36, stk. 1 i forordning nr. 574/72 fra Rådet for Det europæiske økonomiske Fællesskab«.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet, at der ikke skal foretages bevisførelse.

Der er indgivet skriftlige indlæg af Balsamo, af Institut national d'assurance maladie-invalidité og af Kommissionen.

II — Indlæg i medfør af artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen

Indlæg fra Balsamo

Balsamo mener, at den belgiske institution burde have givet ham invalidepension fra 1. november 1968, hvor han ophørte med at arbejde. Selv om han i medfør af artikel 28, stk. 1, litra a i forordning nr. 3 skulle opfylde den belgiske lovgivnings grundbetingelser for at være berettiget til invalidepension, navnlig at være ophørt med at arbejde, kunne det ikke kræves af ham, at han skulle opfylde nævnte betingelse på det tidspunkt, hvor han indgav sin ansøgning om pension i Italien, eftersom ansøgningen ikke er

undergivet en sådan betingelse efter den her gældende lovgivning. At kræve af ham, at han under disse omstændigheder skulle have indgivet endnu en ansøgning efter at være ophørt med at arbejde, ville være ensbetydende med at kræve opfyldt en formalitet, som hverken er foreskrevet i den italienske lov, der gælder i medfør af artikel 30, stk. 1 i forordning nr. 4, eller i den belgiske lov, fordi den belgiske lovgivning om syge- og invaliditetsforsikring ikke lægger vægt på formaliteten ved indgivelsen af ansøgning om invalidepension. Den italienske lovgivning, der gælder i henhold til artikel 30, stk. 1 i forordning nr. 4, gør endvidere ikke imødekommelsen af en pensionsansøgning afhængig af, at den pågældende er hørt op med at arbejde.

Det er på det tidspunkt, hvor sagen overgives fra bopælsstedets institution til den belgiske institution, at denne skal afgøre, om den pågældende stadig arbejder. eller fra en bestemt dato helt er holdt op med at arbejde. Hvis det viser sig, at ansøgeren helt er holdt op med at udøve erhverv, skal den belgiske institution beregne pensionsretten fra den dato, hvor han ophørte med at arbejde. Desuden gør bestemmelserne i artikel 28, stk. 1, litra f og g i forordning nr. 3 og artikel 49, stk. 2 i forordning nr. 1408/71 det muligt at overvinde uoverensstemmelsen mellem den belgiske og den italienske lovgivning, idet de hjemler en ny beregning af ydelserne, når de betingelser, der kræves efter en anden lovgivning, er opfyldt.

Balsamo foreslår, at der svares således på det af Tribunal du Travail de Bruxelles stillede spørgsmål:

»Artiklerne 28, stk. 1, litra f og g i Rådets forordning nr. 3 og artikel 49 i Rådets forordning nr. 1408/71 kræver ikke, at der hver gang indgives en ny ansøgning om pension efter den fremgangsmåde, der er fastsat i artikel 30, stk. 1 i forordning nr. 4 og artikel 36, stk. 1 i forordning nr. 574/72.

Det er tilstrækkeligt, at de kompetente institutioner videregiver alle oplysninger, der kan være nyttige for fastlæggelsen af begyndelsestidspunktet for betalingen af ydelserne til den dato, hvor de betingelser, som efter den ene eller den anden lovgivning gælder for den krævede rettighed, er opfyldt«.

Indlæg fra INAMI

INAMI mener, at den belgiske institution efter artikel 56, stk. 1 i lov af 9. august 1963 måtte afslå ansøgningen om de belgiske ydelser, fordi den i henhold til artikel 28, stk. 1 litra a i forordning nr. 3 skulle vurdere ansøgningen i forhold til belgisk lovgivning og efter den situation, der gjaldt på tidspunktet for ansøgningens indgivelse.

INAMI fastholder, at den forsikrede i den foreliggende sag efter artikel 28, stk. 1, litra f kun er berettiget til at modtage betaling fra den italienske forsikringsinstitution indtil det øjeblik, hvor han, efter at være ophørt med at arbejde og blevet i stand til at erhverve ret til de belgiske invaliditetsydelser, indgiver en ny ansøgning.

Et formkrav, såsom at ansøgningen skal indgives efter reglerne i det land, hvor den pågældende er bosat, kan ikke berøre grundbetingelsen for at erhverve ret, som er, at der kan anmodes om ydelserne, når uarbejdsdygtigheden, udtrykt gennem arbejdets ophør, er indtrådt og kun i dette tilfælde.

Sagsøgte i hovedsagen fastholder, at det forholder sig på samme måde inden for rammerne af forordningerne nr. 1408/71 og 574/72, der har afløst forordningerne nr. 3 og 4. Hvis den forsikrede ikke opfylder en grundbetingelse efter den belgiske lovgivning på tidspunktet for indgivelsen af den første ansøgning, skal han, hvis han senere opfylder denne betingelse, indgive ansøgning på ny.

Indlæg fra Kommissionen

Kommissionen mener ikke, at artikel 28, stk. 1, litra f og g kan anvendes på Bal-

samo's situation. Denne artikel tager nemlig sigte på den situation, at en ydelse, der er tilstået udelukkende i medfør af lovgivningen i den medlemsstat, hvor retten er erhvervet, tages op til fornyet fastsættelse, når betingelser efter den ene eller den anden af de for arbejdstageren gældende lovgivninger, som ikke var opfyldt på det tidspunkt, hvor den pågældende erhvervede ret efter den første lovgivning, senere opfyldes.

Nævnte bestemmelse tager altså ikke sigte på den belgiske ydelse: på det tidspunkt, hvor retten blev erhvervet efter den italienske lovgivning (den 1. november 1968), var betingelserne for at erhverve ret til invaliditetsydelser efter den belgiske lovgivning opfyldt. Endvidere kan den automatiske ændring i henhold til punkt d) selvfølgelig kun foretages af den italienske institution for så vidt angår den italienske ydelse, som er den eneste, der allerede er udbetalt.

Artikel 30, stk. 1 i forordning nr. 4 bestemmer, at ansøgningen om ydelserne skal rettes til »bopælsstedets institution i overensstemmelse med lovgivningen i den stat, hvor den pågældende er bosat«. Det følger heraf, at en ansøgning, der indgives efter de gældende regler i bopælsstaten, anses for at opfylde betingelserne efter de andre medlemsstaters lovgivning og for at være gyldigt indgivet til hver af de pågældende institutioner. Den fremgangsmåde, som de belgiske myndigheder har fulgt kan altså ikke være rigtig: den indebærer anvendelse af belgisk ret på en situation, som er fremmed for denne ret.

Efter den italienske lovgivning blev retten erhvervet den første dag i måneden efter, at den pågældende havde indgivet sin ansøgning, altså den 1. november 1968. Ifølge samme lovgivning kunne arbejderen fortsætte sin beskæftigelse indtil dette tidspunkt. Der er ingen tvivl om, at han fra 1. november 1968 opfyldte grundbetingelserne efter den belgiske lovgivning, idet han både var uarbejdsdygtig og var ophørt med at arbejde.

Selv om det må erkendes, at en arbejdstager, som er undergivet en anden medlemsstats lovgivning, og som ikke får sygeløn, skal opfylde grundbetingelserne i den belgiske lovgivning for, at der kan ydes godtgørelse for den primære uarbejdsdygtighed, ville det være at gå for vidt at behandle en arbejdstager, der ansøger om invalidepension, som om han kun ansøgte om godtgørelse for den primære uarbejdsdygtighed. Det må derfor konkluderes, at der, såfremt den belgiske lovgivning ikke indeholder nogen formalitetsbetingelser herfor, gyldigt er »ansøgt« om invalidepension, når ansøgningen er indgivet i overensstemmelse med lovgivningen i den stat, hvor den pågældende er bosat.

Kommissionen foreslår, at der gives følgende svar på det spørgsmål, som Tribunal du Travail de Bruxelles har stillet:

»Når der i medfør af en medlemsstats lovgivning automatisk ydes invalidepension, uden at modtageren behøver at indgive ansøgning til den kompetente institution, har ansøgningen til denne institution gennem institutionen i det land, hvor arbejdstageren har bopæl, efter lovgivningen i denne stat og i overensstemmelse med artikel 30, stk. 1 i forordning nr. 4 virkning fra det øjeblik, hvor alle grundbetingelserne for ydelse af invalidepension efter lovgivningen i den første stat er opfyldt, selv om ikke alle disse betingelser var opfyldt på tidspunktet for ansøgningens indgivelse.

Bemærkningerne om de oven for nævnte bestemmelser i forordningerne nr. 3 og 4 gælder ligeledes for de tilsvarende bestemmelser i forordningerne nr. 1408/71 og 574/72«.

I retsmødet den 27. januar 1976 har Balsamo, repræsenteret af Rossini, direktør for Patronato A.C.L.I. (Associazioni Cristiani Lavoratori Italiani), Institut national d'assurance maladie-invalidité, repræsenteret af Masquelin, advokat ved appelretten i Bruxelles, og Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, repræsenteret af

sin befuldmægtigede, frk. Jonczy, uddybet de anbringender, som er gjort gældende under skriftvekslingen.

Generaladvokaten har fremsat sit forslag til afgørelse i retsmødet den 17. februar 1976.

Præmisser

1 Ved kendelse af 6. oktober 1975, indgået til Domstolens justitskontor den 13. oktober, har Tribunal du Travail de Bruxelles i medfør af EØF-traktatens artikel 177 stillet et spørgsmål vedrørende fortolkningen af artikel 28, stk. 1, litra f og g i Rådets forordning af 25. september 1958 (JO 30 af 16. 12. 1958, s. 574 — ikke oversat til dansk), artikel 30, stk. 1 i Rådets forordning af 3. december 1958 (JO 30 af 16. 12. 1958, s. 611), artikel 49 i Rådets forordning nr. 1408/71 (EFT-specialudgave 1971, s. 366; org. ref. JO L 149 af 5. 7. 1971, s. 20) og artikel 36, stk. 1 i Rådets forordning nr. 574/72 af 21. marts 1972 (EFT-specialudgave 1972, s. 150; org. ref. JO L 74 af 27. 3. 1972, s. 15) »for at få afgjort, om det ifølge disse artikler er nødvendigt hver gang at indgive ansøgning om pension på ny i henhold til artikel 30, stk. 1 i forordning nr. 4 og artikel 36, stk. 1 i forordning nr. 574/72«.

2 Hovedsagen angår en arbejdstager af italiensk nationalitet, som har arbejdet som lønmodtager først i Belgien og dernæst i Italien, og som i overensstemmelse med artikel 30, stk. 1 i den dagældende forordning nr. 4 indgav en ansøgning om invalidepension til den italienske institution på bopælsstedet på et tidspunkt, da han — hvilket efter italiensk lovgivning er muligt — endnu ikke var ophørt med at arbejde;

3 svaret på det stillede spørgsmål skal gøre det muligt for den nationale dommer at afgøre, om den pågældende for at kunne gøre krav på den forholdsmæssige andel af den pension, der tilkommer ham på grund af hans arbejde i Belgien, skal indgive en ny ansøgning, efter at han er holdt op med at arbejde, fordi det efter belgisk lovgivning er en betingelse for udbetaling af invalidepension, at den pågældende er ophørt med enhver form for erhvervsudøvelse.

1. Vedrørende fortolkningen af artikel 28, stk. 1, litra f og g i forordning nr. 3 og artikel 30, stk. 1 i forordning nr. 4

4 Hvis en person på et givet tidspunkt ikke opfylder betingelserne efter alle de lovgivninger, som finder anvendelse på ham, men nok betingelserne i én af

disse lovgivninger, uden at det er nødvendigt at tage perioder i betragtning, som er tilbagelagt efter en eller flere af de andre lovgivninger, fastsættes ydelsesbeløbet ifølge artikel 28, stk. 1, litra f, som i medfør af samme forordnings artikel 26 er anvendelig på invaliditetsydelser, udelukkende i henhold til den lovgivning, efter hvilken retten er erhvervet, og udelukkende under hensyntagen til perioder, der er tilbagelagt efter denne lovgivning;

5 i henhold til litra g i samme stykke skal ydelser, der allerede er tilstået, tages op til fornyet fastsættelse i overensstemmelse med litra b) i stykke 1, når de i en eller flere af de øvrige medlemsstaters lovgivning fastsatte betingelser ved iagttagelse af bestemmelsen i artikel 27 i forordning nr. 3 om sammenlægning af perioder er opfyldt.

6 Idet der ikke tages stilling til, om litra g er forenelig med traktatens artikel 51, tager de nævnte bestemmelser udelukkende sigte på en eventuel ændring af en ydelse, som er tildelt i en medlemsstat alene på grundlag af den nationale lovgivning, i tilfælde, hvor betingelserne for udbetaling af ydelserne efter lovgivningen i en anden medlemsstat, hvor den pågældende har tilbagelagt perioder, senere opfyldes;

7 bestemmelserne angår altså ikke beregningen af eller betingelserne for udbetaling af disse senere ydelser og har ingen betydning for den situation, der er nævnt af den nationale ret.

8 I henhold til artikel 30, stk. 1 i forordning nr. 4 skal arbejdstageren for at oppebære ydelser efter artiklerne 26-28 i forordning nr. 3 indgive ansøgning til bopælsstedets institution i overensstemmelse med lovgivningen i den stat, hvor han er bosat;

9 denne bestemmelse blev indført for at forenkle administrationen og fritage vandrende arbejdstagere, som ønsker at gøre visse rettigheder gældende i forskellige medlemsstater, fra at skulle indgive ansøgning om ydelser, som de har krav på, til institutionerne i hver enkelt af disse stater;

10 af samme grund er der i artiklerne 31-34 givet regler for, hvordan bopælsstedets institution skal behandle ansøgningssagen, bekræfte rigtigheden af de af den pågældende givne oplysninger og dernæst oversende et skema til de

kompetente institutioner i de andre medlemsstater, hvori der er tilbagelagt forsikringsperioder, indeholdende de nødvendige oplysninger til dokumentation af de pågældendes rettigheder, idet oversendelsen af dette skema har samme gyldighed som en oversendelse af bevisdokumenter;

11 det følger af disse bestemmelser, at alle formkrav vedrørende indgivelsen af en ansøgning for så vidt angår alle de medlemsstater, i hvilke der er tilbagelagt forsikringsperioder eller hermed ligestillede perioder, er opfyldt, når ansøgningen er retmæssigt indgivet i overensstemmelse med lovgivningen i den stat, hvor den pågældende er bosat;

12 institutionerne i de andre medlemsstater, som efterfølgende får sagen overdraget, skal derfor ikke længere beskæftige sig med spørgsmålet, om de skal have sagen forelagt og på hvilken måde, men skal udelukkende tage stilling til, om og fra hvilket tidspunkt arbejdstageren, efter de oplysninger, som de har fået forelagt, eller efter de yderligere oplysninger, som de er bemyndiget til at indhente, opfylder de nødvendige grundbetingelser for at kunne gøre krav på den pågældende ydelse;

13 kravet om, at den pågældende er hørt op med at udøve erhverv, er en sådan grundbetingelse;

14 hvis det derfor fremgår af det i artikel 33 omhandlede skema, af de medfølgende dokumenter eller af de oplysninger, som institutionen i den medlemsstat, hvor den pågældende arbejdstager har tilbagelagt perioder, har indsamlet, at den pågældende opfylder denne betingelse senest på det tidspunkt, hvor nævnte institution, der har fået sagen oversendt, træffer sin afgørelse, er denne institution i enhver henseende i stand til fra det øjeblik, hvor erhvervsudøvelsen er ophørt, at anvende de bestemmelser i den nationale lovgivning, som regulerer retten til ydelserne;

15 svaret må derfor være, at en vandrende arbejdstager, som har indgivet en ansøgning om invaliditetsydelser til bopælsstedets institution i overensstemmelse med den her gældende lovgivning, ikke behøver at indgive en ny ansøgning i en anden medlemsstat, selv om han på det tidspunkt, hvor han indgav sin ansøgning, endnu ikke opfyldte alle grundbetingelserne for ydelsens udbetaling efter den anden stats lovgivning.

2. Vedrørende fortolkningen af artikel 49 i forordning nr. 1408/71 og artikel 36, stk. 1 i forordning nr. 574/72

16 Det om fortolkningen af artikel 28 i forordning nr. 3 anførte gælder tilsvarende for artikel 49 i forordning nr. 1408/71, som også i det væsentlige tager sigte på en ændring af en ydelse, der allerede er tilstået udelukkende i medfør af den nationale lovgivning, efterhånden som betingelserne i en eller flere af de øvrige medlemsstaters lovgivning, som den pågældende har været undergivet, opfyldes.

17 Den fortolkning, der er givet af artikel 30 i forordning nr. 4 for så vidt angår indgivelsen af en ny ansøgning om pension, gælder tilsvarende for artikel 36, stk. 1 i forordning nr. 574/72;

18 indsættelsen af ordene »efter reglerne i den lovgivning, som gælder for denne institution«, i stedet for ordene »i overensstemmelse med lovgivningen i den stat, hvor pågældende er bosat« [1], som er anvendt i artikel 30 i forordning nr. 4, er uden betydning for spørgsmålet om nødvendigheden af at indgive en ny ansøgning.

Vedrørende sagsomkostningerne

19 De udgifter, der er afholdt af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, som har fremsat indlæg for Domstolen, kan ikke godtgøres;

20 da retsforhandlingerne i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser,

kender

DOMSTOLEN

vedrørende det spørgsmål, som er forelagt den af Tribunal du Travail de Bruxelles ved kendelse af 6. oktober 1975, for ret:

1. Idet der ikke tages stilling til, om artikel 28, stk. 1, litra g er forenelig med traktatens artikel 51 samt artikel 49 i

1 — Det danske socialministeriums oversættelse af maj 1962.

forordning nr. 1408/71 forstås således, at de udelukkende tage sigte på en eventuel ændring af en ydelse, som er tildelt i en medlemsstat alene på grundlag af den nationale lovgivning, i tilfælde, hvor betingelserne for udbetaling af ydelserne efter lovgivningen i en anden medlemsstat, hvor den pågældende har tilbagelagt perioder, senere opfyldes. Bestemmelserne angår altså ikke beregningen af eller betingelserne for udbetaling af disse senere ydelser.

2. **En vandrende arbejdstager, som har indgivet en ansøgning om invaliditetsydelser til bopælsstedets institution i overensstemmelse med den her gældende lovgivning, jvf. artikel 30, stk. 1 i forordning nr. 4, eller i overensstemmelse med den lovgivning, som denne institution anvender, jvf. artikel 36, stk. 1 i forordning nr. 574/72, behøver ikke indgive en ny ansøgning i en anden medlemsstat, selv om han på det tidspunkt, hvor han indgav sin ansøgning, endnu ikke opfyldte alle grundbetingelserne for ydelsens udbetaling efter den anden stats lovgivning.**

Lecourt Kutscher O'Keeffe

Donner Mertens de Wilmars Sørensen Mackenzie Stuart

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 9. marts 1976.

A. Van Houtte
Justitssekretær

R. Lecourt
Præsident